

ПРЕС КЛИПИНГ

23. јун 2014.

НАСЛОВИ

- Грађевинари чекају обнову земље и градњу јефтиних станова;(стр.2)
- Држава не зна коме све помаже;(стр.3)
- СИНОС: Закон о раду од Србије прави земљу сиромаштва;(стр.5)
- Пајтић: Усвајање Закона о раду усред лета и Мундијала велика подлост;(стр.6)
- Станка Пејановић: Ко хоће, нађе начин, ко неће, нађе разлог;(стр.7)
- Пристојан живот породицу кошта 260.000 динара месечно;(стр.10)
- Послодавци као утеривачи дугова;(стр.11)
- Бивши радници Генекса опет изиграни;(стр.12)
- Све мање посла за грађевинаре;(стр.14)
- Грађевинари чекају као запета пушка;(стр.15)

<http://novosti.rs/vesti/naslovna/ekonomija/aktuelno.239.html:497348-Gradjevinari-cekaju-obnovu-zemlje-i-gradnju-jeftinih-stanova>

Грађевинари чекају обнову земље и градњу јефтених станова

Танјуг

Највећи проблем српских грађевинара је недостатак посла и зато сви они нестрпљиво чекају веће радове на обнови земље након катастрофалних послова

Највећи проблем српских грађевинара је недостатак посла и зато сви они нестрпљиво чекају веће радове на обнови земље након катастрофалних послова, али и најављену изградњу јефтених станова.

Председник Синдиката радника грађевинарства и индустрије грађевинског материјала Србије (С С С С) Душко Вуковић уверен је да би то могло да их извуче из дугогодишњег пропадања.

Он је подсетио да је од укупно око 90.000 легално запослених грађевинских радника тренутно сигурно четвртина на плаћеном одсуству.

"Србија има грађевинска предузећа са капацитетима да изнесу велике грађевинске пројекте у области високоградње и нискоградње", истакао је Вуковић.

Реч је, додао је, о приближно око 10.000 предзећа која имају од 10 до више од 1.000 запослених у свим грађевинским делатностима и индустрији грађевинског материјала.

"Имамо и стручњаке који могу да заокруже било који инвестициони пројекат", напоменуо је он.

Веома је важно, каже, да се у предстојећим великим пројектима користе домаћи материјали, јер би могло да се деси да се у наредном периоду једна по једна фабрика грађевинског материјала угаси.

Говорећи о предстојећој обнови земље након катастрофалних поплава, Вуковић очекује да би она могла да почне већ наредног месеца широм Србије.

Вуковић, међутим, каже да произвођачи грађевинског материјала имају одређене резерве с обзиром да неће одмах почети већи радови, а и одвојили су, подсећа, обавезни део за робне резерве.

Када је реч о најављеној масовној изградњи јефтених станова, Вуковић каже да су грађевинари спремни за учешће и у том пројекту.

Он, ипак, сматра да се јефтине станови не могу, на пример, у Београду квалитетно градити по нижој цени од 500-600 евра, што је извођачка цена која обухвата цену грађевинских материјала и извођење радова.

Уколико држава жели да реализује тај пројекат мораће да се одрекне свог дела колача, сматра Вуковић додавши да све може да буде И јефтиније, али би онда то било на уштрб квалитета.

Иначе, према подацима те синдикалне организације, сваке године је за око 5.000 грађевинара мање.

Око 65.000 радника је запослено у грађевинским предузећима која се баве високоградњом и нискоградњом, завршним радовима у грађевинарству, пројектантским кућама... , а у грађевинској индустрији око 25.000 радника који раде у производњи грађевинског материјала, цигларама, крепане, цементарама, кречанама, каменоломима и слично.

Синдикат процењује да на црно у грађевинарству ради још између 30.000 и 40.000 радника.

Удео грађевинарства у бруто домаћег производу Србије је свега између два или три одсто, а просечна плата грађевинских радника је у последњих 15 година за 15 до 20 одсто нижа од просечне зараде у Србији.

Такође, производња грађевинског материјала се сваке године смањује за између 30 и 40 одсто.

<http://novosti.rs/vesti/naslovna/drustvo/aktuelno.290.html:497357-Drzava-ne-zna-kome-sve-pomaze>

Држава не зна коме све помаже

В. Црњански Спасојевић

Зашто Србија до сада није добила социјалну карту. Нема опште базе података, па се догађа да богати плаћају бенефицирано обданиште или струју

ВИШЕ од 600.000 људи у Србији прима, сталну или повремену, новчану помоћ. Да у њу нису укључени сви види се из авиона, јер најмање 750.000 људи живи у тешкој беди, а четвртина укупне популације, према Републичком заводу за статистику, у перманентном је ризику од сиромаштва. Али, да ли су и они који примају помоћ или имају друге социјалне бенефиције добро таргетирани? То нико не зна јер наша земља, упркос обећањима различитих влада од 2000. наовамо, до данас није добила социјалну карту.

Министар за рад, запошљавање, борачка и социјална питања Александар Вулин више пута од преузимања ресора изјавио је да су социјалне карте приоритет. И то социјална карта свих који живе у Србији, како угрожених, тако и оних који немају никакву потребу за државном помоћи. Биће то, како је нагласио министар, „документ наших живота“, који ће држави помоћи да разликује богате који се о њу користе од оних којима је помоћ потребна.

- Морамо да знамо како ко од нас живи да бисмо могли прецизно да одредимо помоћ, начин њене дистрибуције, и другачије делимо оно што имамо - став је Вулина. Такође сматра да наша социјална заштита није довољно прецизна, па странци, када упореде буџет са бруто друштвеним производом, кажу да имамо великодушну социјалну заштиту. Када се, међутим, изађе на улицу, то се не види. Оног тренутка кад и ако будемо мапирали све становнике, новац ће доћи у праве руке.

Зашто Србија до сада није направила тако важан корак?

- Више је разлога, а један од најважнијих је мањак новца - сматра Мира Драгаш, члан скупштинског Одбора за рад, социјална питања, друштвену укљученост и смањење сиромаштва. - Београд је пробао да уради нешто слично, али без правих резултата. То је озбиљан и захтеван посао који је немогуће завршити у кратком периоду, захтева јасне и прецизне методе и мерне инструменте, добру организацију и стално праћење стања. Ако имате четворочлану породицу у којој двоје раде, а двоје су студенти, већ сутрадан ово двоје може да остане без посла, а кроз три месеца студенти могу да се запосле. То неко константно треба да прати за сваког грађанина и сваку породицу.

ИЗА ВЕНЕЦУЕЛЕ И ИРАНАСРБИЈА је по индексу сиромаштва била трећа, иза Венецуеле и Ирана, од 90 држава у истраживању које је пре непуна два месеца обелоданио амерички Институт „Кејто“. Главни мотор нашег сиромаштва је незапосленост. Индекс је рачунат на основу стопа инфлације, незапослености, раста БДП и каматних стопа. Тужни домаћи показатељи говоре и да око 140.000 деце до 13 година одраста у глади, да је сваки други млађи од 25 незапослен, да је бедно 70 одсто инвалида и око 300.000 старих. Све је више сиромашних који живе од плате.

Апсурд је што богата друштва имају овакве социјалне карте, а сиромашна, којима су оне можда потребније, немају новца за њих. Колика је тачно свота потребна за овај пројекат врло је дискутабилно. Ако је тачна претпоставка Министарства рада од пре две године, да би социјално мапирање коштало као попис становништва, онда би бројка досегла 32 милиона евра. Али уштеде би биле огромне, јер се помоћ више не би расипала и била би праведније распоређена. Не би се дешавало да неко буде на бироу и добија од државе накнаду, а да истовремено рентира станове и узима стотине, па и хиљаде евра.

- Због мања социјалне карте, дешава се да родитељи дете довозе у вртић џипом, а да плаћају бенефицирану цену обданишта јер су формално незапослени! Давања иду и онима који имају њиве, пашњаке, стоку, а понекад они без корице хлеба остају без њих. У време поплава једнака помоћ је ишла и онима који су ситуирани и онима који немају буквално ништа. Било је и случајева да неко живи од „социјале“, а да му деца из иностранства месечно шаљу по хиљаду долара - каже Ранка Савић, лидер АСНС и народни посланик.

Она подсећа да је још Расим Љајић, док је био министар рада, тврдио да је потребно много пара за ову врсту пописа, али и додаје да таква оправдања „не пију воду“, јер се овако троши више новца узалуд. Није, међутим, сигурна ни да ће Вулинова идеја заживети, јер би у попис морало да буде укључено много људи:

- Мора да се утврди свака парцела, свака некретнина, сваки приход, био он легалан или илегалан. Мада је наша администрација огромна, није превише радна, па је питање докле бисмо стигли!

Додуше, одређени социјални профили већ постоје и воде се по општинама од 2010. Реч је о бази података која садржи информације о појединим категоријама становништва, попут прималаца новчаних помоћи, незапослених, корисника најнижих пензија... Ови подаци, укрштени са подацима катастра, пореских управа и слично, нису лоша полазна основа.

Не мисле, ипак, сви да је прављење социјалне карте добар посао у овом тренутку. Лидер Савеза самосталних синдиката Љубисав Орбовић тврди да је реч о илузији коју власт неће реализовати.

- Давати паре за то у земљи у којој је буквално сваког дана све више људи сиромашно и гладно, не води ничему. Боље је то инвестирати у производњу и нова радна места. Тако ће бити мање корисника социјалне помоћи. Уз све поштовање за министров ентузијазам, који ћемо подржати ако дође до реализације пројекта, мислим да немамо ни капацитете, ни финансије да то завршимо. Постоје и бољи начини да се утврди ко од богатих плаћа бенефицирану струју или је не плаћа уопште - сматра Орбовић.

ЕПС КАРТЕ НИСУ ЗАЖИВЕЛЕ

ЕПС је већ радио социјалне карте угрожених корисника струје, по којима је око 350.000 људи требало да плаћа струју под повлашћеним условима.

На крају, број „повлашћених“ није стигао ни до 100.000, између осталог и зато што маса њих није имала новац да извади документацију којом би доказала да је угрожена! После апела из Немањине, неке општине смањиле су или укинуле таксе за ове невољнике, међутим највећи број се оглушио.

<http://www.blic.rs/Vesti/Drustvo/475275/SINOS-Zakon-o-radu-od-Srbije-pravi-zemlju-siromastva>

СИНОС: Закон о раду од Србије прави земљу сиромаштва

Бета

Синдикат новинара Србије придружује се колегама из других синдиката у ставу да је предложени Закон о раду антираднички и да ће његовим доследним спровођењем од Србије бити направљена земља сиромаштва и најгрубље експлоатације и дискриминације радника.

Предложеним законом, како Синдикат новинара Србије оцењује, брани се искључиво интерес послодаваца што је и разлог да се документ усвоји по хитном поступку. Синдикат новинара Србије (СИНОС) наводи да је реч о једном од најважнијих системских закона који се односи на запослене, те да су изостанком јавне расправе прекршени Закон о државној управи и Пословник о раду Владе Србије.

Синдикат новинара Србије посебно упозорава да би, према најавама власти, у Скупштину Србије ускоро требало да стигне и сет медијских закона, писан под притиском моћног лобија који окупља представнике крупног капитала, политике и дела "медијске елите".

"Захтевамо да се предложени закони врате у јавну расправу. У супротном, придружићемо се протесту који је најавила Конфедерација слободних синдиката", наводи Синдикат.

Припрему ових закона, како наводи Синдикат, обележила је серија недемократских, дискриминаторских и скандалозних потеза о чему је Синдикат новинара Србије доследно

обаветавао Владу Србије, Европску комисију, ОЕБС, Светску и Европску федерацију новинара и јавност.

Синдикат новинара подсећамо да предложени медијски закони предвиђају да се држава одмах повуче из медија.

У саопштењу се такође додаје да се СИНОС оштро противи томе с обзиром на катастрофалне последице досадашњих приватизација.

"У приватним медијима Србије не постоје синдикати, нема социјалног дијалога ни колективних уговора. Доследном применом предложеног закона о раду и сета медијских закона тек зачети синдикализам у медијима биће затрт а уплашени, ућуткани, осиромашени и радно право незаштићени новинари биће подложни цензури и још виш, аутоцензури", оцењује Синдикат.

<http://www.blic.rs/Vesti/Ekonomija/475410/Pajtic-Usvajanje-Zakona-o-radu-usred-leta-i-Mundijala-velika-podlost>

Пајтић: Усвајање Закона о раду усред лета и Мундијала велика подлост

Бета

Председник Демократске странке (ДС) Бојан Пајтић затражио је данас од Владе Србије и премијера Александра Вучића да обезбеде демократску јавну расправу о изменама Закона о раду јер се ради о једном од најважнијих аката чије одредбе утичу на положај запослених и животе свих породица у земљи.

У изјави агенцији Бета, Пајтић је оценио да грађани морају да знају какве последице доносе понуђена решења, питања радног стажа, услова отпуштања, висине отпремнина, права на годишњи одмор и боловање, као и накнаде за сменски и прековремени рад, јер те ствари директно утичу на будућност свих грађана Србије.

- Усвајање измена овог закона у потаји, у лето и усред Светског првенства у фудбалу, без јавне расправе и без демократског дијалога стручњака, радника и послодаваца - велика је и недопустива безобзирност и подлост - рекао је Пајтић.

Председник демократа је оценио да "трећа Вучићева Влада наставља низбрдицом прве две", односно да послује с највећим минусом у Европи и да задужује државу све више и брже.

- Стране инвестиције су на историјском минимуму. Намети привреди су неиздрживи, а порези грађанима расту до пуцања. Бар три четвртине грађана Србије - који нису гласали за СНС - јасно виде и осећају последице безидејне импровизације, јалове пропаганде и катастрофалне политике све три Вучићеве владе - рекао је Пајтић.

Он је додао да ће због тога Демократска странка организовати велику јавну расправу о изменама Закона о раду.

<http://www.dnevnik.rs/ekonomija/stanka-pejanovic-ko-hoce-nadje-nacin-ko-nece-nadje-razlog>

Станка Пејановић: Ко хоће, нађе начин, ко неће, нађе разлог

Обрачун боловања одредба је коју треба продискутовати и још једном чути шта синдикати говоре. Не можемо правити законске прописе зато што сумњамо у лекаре или зато што мислимо да сви они који су болесни заправо нису, једно је од упозорења директорке друштва „Мерцатор С” и чланица Управе групе „Меркатор” Станке Пејановић.

У интервјуу "Дневнику" челна жена „Меркатора” у Србији, представник ове компаније у Српској асоцијацији менаџера и - како кажу - једна од најутицајнијих особа у свету српског бизниса, изнела нам је своје ставове пред доношење новог пакета реформских закона, даљим реформама и побољшању пословне климе. Она је истакла и да се нада да ће запошљавање војске старије радне снаге, коју су приватизације и транзиција оставиле, и поред великог радног искуства, без посла, у будућности бити реалније.

Шта нови закони доносе, посебно измене Закона о раду, због чега их, као послодавац и менаџер, с нестрпљењем чекате?

- С поносом морам да истакнем да смо први трговац који је потписао Колективни уговор са репрезентативним синдикатом у нашој компанији. Социјални дијалог нам није стран и међу искуснијим компанијама смо када је реч о овој области. Сматрам да у поступку доношења измена закона међу странама недостаје мало више стрпљења и дијалога да се објасне неке спорне тачке, са којима се синдикати не слажу. Пре свега мислим на категорије минулог рада, отпремнина и обрачуна боловања. Треба разговарати. Ако кажемо да су минули рад, или године стажа, до сада биле отежавајућа околност за послодавца, због одредбе о отпремнинама које су се увек односиле на целокупни радни стаж, па се опредељивало за неке јефтине варијанте, у случају одредби које ће се наћи у новом Закона о раду тај проблем ће нестати и сигурно ће допринети лакшем запошљавању радне снаге са искуством, највећих губитника транзиције.

Значи да следе бољи дани за грађане између 40 или 50 година који су остали су без посла?

- Мислим да је тако. Када је услуга у питању, трговина је радно-интензивна делатност која може да буде изједначена у свим параментрима у смислу конкуренције, осим када се то односи на запослене. Радници једне компаније су оно што је диференцира од друге у истој индустрији. И ми заиста знамо да су људи са искуством апсолутно добродошли у трговини, јер су они са стрпљењем, са савладаним занатом у ранијим времена. Имали смо кризу струке, и у доба када нико није могао да нађе посао, свако је могао да буде трговац. Просто смо то занимање довели под велики упитник, баш као и занимање конобара, јер људи погрешно сматрају да свако може да се бави овим професијама.

Ваш коментар тренутног пословног амбијента и могућности пословања у Србији?

- Меркатор више од деценије успешно послује у Србији, што илуструје да смо спремни и способни да се прилагодимо амбијенту. Сада очекујемо да се што пре усвоји пакет кључних закона и надамо се да ће се то десити, по обећању премијера Александра Вучића, у јулу месецу. На састанку са привредницима истакао је да ће до краја јула усвајање реформских закона бити завршено.

Да ли су нова решења у складу са европском праксом и положајем које радник има у оквиру ЕУ?

- Наш пут ка Европској унији је неупитан, па су и стандарди у законима европски, али мислим да у комплетном процесу велику улогу заправо има Међународна организација рада. Истакла бих да је веома важно да сви морамо да се учимо дијалогу и да је вештина социјалног преговарања државе, послодаваца и синдиката један од путева за лакше превазилажење проблема који нас окружују. Морамо да пронађемо заједнички именитељ да бисмо на договорним основама, на неспорном, градили промене у будућности и направили што бољи амбијент како би привреда могла да ради, а тада ће бити и нових запослених, већих плата и бољег стандарда. Зато истичем значај социјалног дијалога.

Али, важно је напоменути и то да би социјални дијалог био успешан неопходно је редеофинисати и одредбе Закона које се односе на синдикалне организације и удружења послодаваца: начин и услове за оснивања, услове за стицање репрезентативности, конституисање независног тела које одлучује о испуњености тих услова, али и преиспитује постојеће статусе. Мени је жао што се предстојећи Закон не бави и овим одредбама, а истовремено предвиђа укидање проширеног дејства гранских колективних уговора због евидентних злоупотреба у претходном периоду. Нисам заговорник укидања права на договор, али сам зато за поштовање правила и поступка, јер да су одредбе постојећег Закона о раду испоштоване у поступцима давања проширеног дејства злоупотреба не би било. И сада, уместо да препознамо кривце, ми укидамо право колективног преговарања и могућност проширеног дејства кроз испуњеност услова, а све у циљу веће заштите радника и побољшања услова рада, али и зарада.

Говорите о дијалогу са синдикатом на државном плану, како он иде код вас у „Меркатору” на компанијском нивоу?

- Наше односе смо уредили поменути Колективним уговором и имамо обавезу усаглашавања приликом промене систематизације и промене услова рада из уговора о раду, у смислу коефицијената за одређена радна места. Коефицијенти су везани за врсту посла и опредељују његову сложеност а примењују се на минималну цену рада. Поред овог, сваке године договарамо висину регреса за годишњи одмор као и примања поводом Ускрса, Божића и слично. Све зараде су везане за успех предузећа, а то значи да смо сви колико нас има усмерени према истом циљу.

Такође сарађујемо и у делу тренинга и обука људи. Основали смо и хуманитарну фондацију у чијем је УО председник синдиката. Важно место заузимају и програмима који се тичу здравља наших запослених, а то се исто реализује у срадњи са синдикалном организацијом: обезбеђујемо средстава за рехабилитационе програме, седмодневне, за раднике који раде на радна места са повећаним ризиком. Када је реч о усавршавања запослених ту имамо неколико нивоа. Поносни смо на „ Меркатор академију“ за приправнике са седмим степеном, школу за пословође, као и школу за будуће пословође намењену најперспективнијем кадру из оперативе. Кроз њу их припремамо да, када се за то стекну услови, заузму руководећа радна места у Компанији.

Како се вама као менаџеру чини дијалог вођен око сета предстојећих реформских закона ?

- Сугерисла сам председнику синдикалне организације у нашој компанији да треба да заузму став, да желе да пронађу решење. Знате како кажу: „Ко хоће нађе начин, а ко неће нађе разлог“. И држава и послодавци и синдикати морају да седну за сто и да пођу од претпоставке да нису сви послодавци лоши и да нису сви запослени лоши. Дакле, да правимо законе на начин који подразумева да држава функционише како треба и да свако од нас испуњава обавезе у складу са законима.

С позиције особе која води велику компанију са пуно запослених, мислите ли да би радници, уопште узевши, требало да страхују шта их чека од августа?

- Уверена сам да за добре раднике увек има места, а то значи да они који знају и хоће да раде не треба да се плаше. Упркос томе што је висока стопа незапослености, званично између 26 и 27 посто, треба се запитати да ли је то баш тако. Није исто бити незапослен а имати примања радећи послове на црно или заиста бити без посла и без икаквих прихода. Мислим да је реална слика нешто нижа од поменутих процената и да се кроз сузбијање рада на црно мора променити и начин евидентирања незапослених.

Оно што држава може да уради јесте и утицај на промену студијских програмима на државним факултетима у смислу оптимизације оних кадрова које привреда треба, било на нивоу високошколске установе као целине или по смеровима. Требало би, такође, путем Министарства просвете продубити сарадњу са привредом. Могу да говорим за своју струку и сматрам да на катедрама за трговину на економским факултетима треба да дође до осавремењавања наставе и укључивања људи из праксе због неопходности савладавања практичних вештина, како би, по завршетку студија добијали кадар који је одмах употребљив и свестан знања које има, али и посла који га очекује. У том смислу „Меркатор“ има већ другу годину за редом сарадњу са Економским факултетом у Суботици.

Драган Миливојевић

Пристојан живот породицу кошта 260.000 динара месечно

Само за најважније животне потребе просечној породици у Србији потребно је најмање 120.000 динара, двапут више од износа просечне потрошачке корпе за домаћинство. Тако показује рачуница Националне организације потрошача Србије,

Потрошачка корпа код нас подразумева углавном храну (Фото: С. Глушчевић)

а знају и наши џепови. С тих 120.000 динара могу се платити рачуни, намирнице, школски прибор и најважније дечје потрепштине, односно обезбедити живот.

У рачуници НОПС-а нема летовања, зимовања, куповине новог аутомобила, стана, одласка у ресторане, активнијег друштвеног живота... Колики би буџет домаћинства требало да буде ако се све то укључи, не може се, наравно, прецизно рећи. Али, рецимо, једна породица за летовање потроши годишње 1.500 евра и да за зимовање да исто толико, да за аутомобил плаћа месечну рату од 100 евра, да за рату кредита за стан издваја месечно 300 евра, да цех у ресторанима за месец дана плати 200 евра, да за компјутере и опрему да од 50 до 100 евра, а за мобилне телефоне - нове апарате и рачуне - 100 евра месечно, да купи нов намештај и белу технику за коју би трошак на месечном нивоу износио око 150... речју, да приушти себи живот какав се у развијеним европским земљама сматра скромним, било би јој потребно још око 140.000 месечно. Заједно с оних „основних” 120.000 динара, то је 260.000 динара, а породице с таквим примањима у Србији свакако нису у већини.

- Нисмо ни рачунали колико би све то коштало. Заправо, имали смо намеру, али смо схватили да би се то можда оценило непримереним ситуацији у којој смо. Најгоре је што та ситуација траје дуже од двадесет година - каже за „Дневник” председник НОПС-а Горан Паповић.

То, наравно, не рачуна ни званична статистика, а по њој, једној, додуше трочлавној породици каква је сада просечна породица у Србији, по последњем мерењу треба 65.766 динара. Реално је много дугачије.

- Надлежни кажу да су корпу правили према навикама потрошача. Где то има и шта то значи? Је ли то наша навика да једемо сарму без меса и го пасуљ? Уместо да се израчунају стварне потребе грађана, онако како се ради у развијеним друштвима, нама се подмећу нереални подаци добијени на основу навике потрошача. Никада нисмо видели анкете - да ли је, рецимо, узето у обзир то што број дневних калорија потребних организму није исти за дете, физичког радника, службеника? Све се ти параметри у Европи мере и прецизно одређују - каже Паповић, додајући да о томе шта се у европским земљама сматра износом довољним за нормалан живот најбоље говори податак да азиланти добијају помоћ од 800 евра.

У Привредној комори Србије су израчунали да је потрошња хране у паду. Трошимо мање хлеба, пецива, млека, шећера, воћа и поврћа. Просечан рачун у продавници пао је с непуних 600 динара на 300, а грађани у велике куповине иду једном месечно. Тако су израчунали и у Унији послодаваца Србије, у којој наводе податак да су појединачни пазари у трговини, од 2008. године, опали 30,4 одсто. С. Глушчевић

Цео текст прочитајте у нашем штампаном издању за понедељак, 23. јун

Све чешћи захтеви извршитеља за „посредно“ регулисање дуговања запослених грађана

Послодавци као утеривачи дугова

АУТОР: З. МИЛАДИНОВИЋ

Ниш - Да ли ће послодавцима у Србији приликом запошљавања бити све важније јесу ли кандидати измирили комуналне рачуне и хоће ли се „неуредне платише“ теже запошљавати? Ма колико оваква питања звучала апсурдно, актуелно законодавство и пракса могли би довести до тога.

Све је више налога судских и приватних извршитеља који обавезују послодавце да заплене зараде својих радника у циљу измирења њихових извршних дуговања према комуналним предузећима, мобилним оператерима, банкама или судским и пореским органима, уз јасно упозорење да ће уколико то не учине сами морати да измире преостале дугове својих радника. Овакви закључци извршитеља достављају им се на основу Закона о обезбеђењу и извршењу, који је усвојен у другој половини 2011. године, а у целини почео да се примењује 2012. Упркос томе, за његове одредбе шира јавност још увек не зна у довољној мери.

Бизнисмен Здравко М. из Ниша каже за наш лист да је био веома изненађен када је добио закључак приватног извршитеља који његову фирму обавезује да заплени две трећине зараде раднице С.М. и да тај износ уплати на рачун у ОТП банци, на име њеног дуга према градском водоводу ЈКП Наиссус. У закључку је наведено да ће уколико то не учини, суд обавезати његову фирму да исплати преостали дуг уместо раднице. Све је постало још бесмисленије када им је С. М. рекла да се и водомер и дуг не воде на њу већ на њеног супруга.

- Од нас се тражи да у име државе будемо утеривачи дугова са којима немамо ама баш никакве везе. Чак нам се прети да ћемо морати да платимо дугове који нису наши уколико не будемо пленили зараде својих радника. Сасвим сам сигуран да ће бројни послодавци након пристизања оваквих налога одјављивати раднике који приватно дугују ко зна коме, а да ће они наставити да раде код њих „на црно“. Такође верујем да ће послодавци све чешће тражити од будућих радника да доказују да су измирили комуналне и друге рачуне, како то не би морали да раде они. Ја сам такво питање ових дана већ поставио кандидатима за посао у нашој фирми- каже наш саговорник.

У ЈКП Наиссусу потврђују да је све више наплата дуговања пленидбом зарада и других примања извршних дужника од стране њихових послодаваца. Портпарол Наиссуса Зоран Игњатовић каже за Данас да је ово ЈКП у другој половини прошле године пленидбом наплатило дугове у 50 - так случајева и у укупном износу од око 1,8 милиона динара. То није занемарљива цифра с обзиром да је у целој прошлој години од укупно 640 утужених приватних лица наплаћено око 15 милиона динара од 23 милиона, колико је износило укупно потраживање.

- Тачно је да се о Закону о обезбеђењу и извршењу још не зна довољно, али то не мења чињеницу да је он на снази и у примени. Послодавац мора да заплени прописани део зараде свог радника, а ако то не учини, извршни поверилац има право да га тужи суду за исплату целог преосталог дуга тог радника. Послодавац је дужан да заплени зараду запосленог и уколико је извршни дужник његов супружник јер се запослени у том случају сматра солидарним дужником, пошто је са дужником у браку и живи на истој адреси. Једини начин да послодавац нема никакве везе са дугом свог радника према другом повериоцу је да му да отказ- објашњава за Данас приватни извршитељ Зоран Богдановић.

Према Закону у обезбеђењу и извршењу, судски и приватни извршитељи могу донети закључке о пленидби зараде само на основу судске пресуде и решења о извршењу. Принудна наплата дугова за комуналне и услуге мобилне телефоније, као дугова за паркирање у искључивој су надлежности приватних извршитеља, док су за извршења одлука у породичним и радним споровима једино овлашћени судски извршитељи. Сви они могу да улазе у станове извршних дужника и против њихове воље, а да своја решења спроводе и нерадним данима, изузетно и ноћу.

Умањење права грађана

Овакви закључци извршитеља сигурно доприносе умањењу људских права грађана. Најпре, потраживања за услуге јавних комуналних предузећа застаревају за годину дана, а у овим закључцима помињу се и дугови који су знатно старији. Такође, и дужници и послодавци морали би да имају право на двостепеност решавања предмета, а у закључцима извршитеља се, рецимо, наводи да послодавци „немају право на приговор“, мада први пут чују да су обавезни на пленидбу зараде свог радника. Посебно је проблематично што извршитељ неког проглашава солидарним дужником, а да се тај неко није изјаснио да то жели да буде, закључујући да он то јесте само зато што живи на истој адреси са стварним дужником- оцењује за Данас Јован Јовановић, председник Центра за заштиту потрошача Форум.

http://www.danas.rs/danasrs/ekonomija/bivsi_radnici_geneksa_opet_izigrani.4.html?news_id=284009

Новац планиран за исплату отпремнина ипак ће завршити у стечајној маси

Бивши радници Генекса опет изиграни

АУТОР: ИВАНА НИКОЛЕТИЋ, М. Н. СТЕВАНОВИЋ

Београд - Иако су после више од пет година борбе за наплату обећаних отпремнина, радници Генекса практично доказали да су у праву, а почеле су да стижу и прве пресуде у њихову корист укључујући и одлуку Уставног суда, мало је наде да ће успети да наплате оно што им је приликом приватизације фирме обећано, сазнаје Данас.

Услов да се радницима исплати 200 евра по години стажа стечен је још 2009, продајом делова имовине фирме, што је у више наврата нашем листу потврђено у Агенцији за приватизацију. Новац од продаје целина на Копаонику и у Блоку 20 од тада је на рачунима банака, а током

2013. Генекс је код Комерцијалне банке имао 13,9 милијарди динара, Агробанке 2,5 милијарде динара, док је на конту у Управи за трезор, од камате на депозите, имао 790 милиона динара. Новац са рачуна Агробанке, која је отишла у стечај, није завршио у стечајној маси већ је пребачен у Поштанску штедионицу. Како сазнајемо, 18 милијарди динара које су резервисане за раднике још увек су на тим рачунима, али сагласност за исплату онога што је око 5.000 бивших радника Генекса добило у форми уговора, још не стиже. Уколико се они определе да правду потраже у Стразбуру, коначан рачун испостављен држави биће још већи.

Питање које остаје без одговора јесте због чега после продатих објеката није исплаћена отпремнина радницима, јер је у том тренутку било довољно новца и за то и за дугове које су направили Генекс и његова ћерка фирма Интернационал ЦГ. Сада, међутим, то више није тако једноставно. Дугови су расли, а било би занимљиво да се утврди како, када преостали део ИЦГ-а није имао пословне активности, већ се само чекало на продају Генекс кула да би се затворила та прича. Потраживања су у међувремену превазишла вредност преостале имовине тако да је Влада још прошле године донела одлуку да уместо реструктурирања ИЦГ оде у стечај. Та одлука није спроведена, јер Пореска управа, која је највећи поверилац, није уплатила неопходан предујам за отварање тог поступка. Чињеница је, ипак, да би отварање стечаја додатно искомпликовало случај. Наиме, новца за исплату радника има, али ако држава пре отварања стечаја испуни обећање које им је дала, то ће бити незаконито због осталих поверилаца. Они би у том случају своја потраживања могли да наплате у симболичном проценту, али би имали и право да оспоре исплату извршену непосредно пред отварања стечаја. Ако, пак новац остане на рачуну и уведе се стечај, он ће ући у стечајну масу из које ће се распоређивати не према уговору који запослени имају са државом, већ по Закону о стечају. И неће га, опет, бити довољно за све дугове. А остаће и проблем суда у Стразбуру.

Ни у Агенцији за приватизацију немају објашњење због чега тај новац није исплаћен, па чак ни после одлуке Уставног суда. У тој институцији за Данас кажу да нису извршили исплату јер „Агенција није добила одговор на упућене дописе према Министарству финансија и Министарству привреде, односно није добила сагласност на исплату“.

Мистерија у „случају Генекс“ није само механизам увећавања дуга иако нема пословања, него и то што је до средине прошле године добила 48 милиона евра кредитне подршке из буџета, као субвенцију намењену предузећима у реструктурирању. Једна од интересантнијих информација до које је дошао наш лист јесте да су парама одвојеним за запослене у једном моменту куповане државне обвезнице. На захтев бившег директора Агенције за приватизацију Владислава Цветковића, одобрење да се један део новца поново орачи (и убиру камате), а други да се усмери на посебан рачун како би послужио за трговање хартијама од вредности, потписао је тадашњи државни секретар Ивица Којић. Дакле, уместо да се измире обавезе према радницима, Агенција је по налогу тадашњег Министарства финансија и економије тај новац улагала у државне обвезнице и тако обезбеђивала ликвидност држави и буџету.

- Били смо све време обмањивани јер су нам у надлежним институцијама последњи пут рекли да је ИЦГ у стечају, а да је наш новац безбедан и да неће отићи у стечајну масу - каже један од представника запослених.

Уговор

„Исплата новчане накнаде у висини од нето 200 ЕУР за сваку пуну годину радног стажа коју је запослени/бивши запослени остварио у компанији ДП „Интернационал ЦГ“, Београд, укључујући и зависна друштва која су основана од стране компаније ДП „Интернационал ЦГ“,

Београд и ДП „Генералекспорт“ Београд закључно са 31.12.2007. год, а највише до укупног износа од 20.660.600 ЕУР, предвиђена је за све запослене и бивше запослене у компанијама ДП „Интернационал ЦГ“, Београд и ДП „Генералекспорт“ Београд, уколико су држављани Републике Србије, уз сагласност на исплату од стране Министарства финансија, а након закључења трансакције (Дана испуњења) за имовинске целине Блок ХХ и Копаоник.“

Распродаја

Генехова имовина вредна више од две милијарде евра распродата је за 170 милиона. Блок 20 са хотелом Интерконтинентал 2008. излицитирала је компанија Мирослава Мишковића за мање од 150 милиона евра, а годину дана касније хотели Гранд и Конаци на Копаонику продати су Миодрагу Костићу за 23 милиона евра на рате, од чега је, како тврде радници, исплатио тек две.

<http://www.rts.rs/page/stories/sr/story/13/Ekonomija/1629700/Sve+manje+posla+za+gra%C4%91evinare.html>

Све мање посла за грађевинаре

Највећи проблем српских грађевинара је недостатак посла. Због тога нестрпљиво чекају веће радове на обнови земље након катастрофалних послова, али и најављену изградњу јефтених станова.

Председник Синдиката радника грађевинарства и индустрије грађевинског материјала Србије Душко Вуковић уверен је да би то могло да их извуче из дугогодишњег пропадања, преноси *Тањуг*.

"Србија има грађевинска предузећа са капацитетима да изнесу велике грађевинске пројекте у области високоградње и нискоградње", истакао је Вуковић и додао има довољно стручњака који могу да изведу било који инвестициони пројекат.

Реч је о приближно 10.000 предузећа која имају од 10 до више од 1.000 запослених у свим грађевинским делатностима и индустрији грађевинског материјала.

"Веома је важно да се у предстојећим великим пројектима користе домаћи материјали, јер би могло да се деси да се у наредном периоду једна по једна фабрика грађевинског материјала угаси", рекао је Вуковић.

Говорећи о предстојећој обнови земље након катастрофалних поплава, Вуковић очекује да би она могла да почне већ наредног месеца широм Србије.

Вуковић, међутим, каже да произвођачи грађевинског материјала имају одређене резерве с обзиром да неће одмах почети већи радови.

Када је реч о најављеној масовној изградњи јефтених станова, Вуковић каже да су грађевинари спремни за учешће и у том пројекту, али да се јефтени станови не могу градити квалитетно по цени по нижој од 500-600 евра, што је извођачка цена.

"Уколико држава жели да реализује тај пројекат мораће да се одрекне свог дела колача", сматра Вуковић и додаје да све може да буде и јефтиније, али би онда то било на уштрб квалитета.

Иначе, према подацима те синдикалне организације, сваке године је за око 5.000 грађевинара мање.

Синдикат процењује да на црно у грађевинарству ради између 30.000 и 40.000 радника.

Удео грађевинарства у БДП-а Србије је свега између два или три одсто, а просечна плата грађевинских радника је у последњих 15 година за 15 до 20 одсто нижа од просечне зараде у Србији.

Такође, производња грађевинског материјала се сваке године смањује од 30 до 40 одсто.

http://www.b92.net/biz/vesti/srbija.php?yyyy=2014&mm=06&dd=22&nav_id=865844

Грађевинари чекају као запета пушка

ИЗВОР: ТАНЈУГ

Београд -- Највећи проблем српских грађевинара је недостатак посла и зато сви нестрпљиво чекају радове на обнови земље и изградњу јефтиних станова.

Председник Синдиката радника грађевинарства и индустрије грађевинског материјала Србије (СССС) Душко Вуковић уверен је да би то могло да их извуче из дугогодишњег пропадања.

Он је подсетио да је од укупно око 90.000 легално запослених грађевинских радника тренутно сигурно четвртина на плаћеном одсуству.

"Србија има грађевинска предузећа са капацитетима да изнесу велике грађевинске пројекте у области високоградње и нискоградње", истакао је Вуковић.

Реч је, додао је, о приближно око 10.000 предузећа која имају од 10 до више од 1.000 запослених у свим грађевинским делатностима и индустрији грађевинског материјала.

"Имамо и стручњаке који могу да заокруже било коју инвестициони пројекат", напоменуо је он.

Веома је важно, каже, да се у предстојећим великим пројектима користе домаћи материјали, јер би могло да се деси да се у наредном периоду једна по једна фабрика грађевинског материјала угаси.

Говорећи о предстојећој обнови земље након катастрофалних поплава, Вуковић очекује да би

она могла да почне већ наредног месеца широм Србије.

Вуковић, међутим, каже да произвођачи грађевинског материјала имају одређене резерве с обзиром да неће одмах почети већи радови, а и одвојили су, подсећа, обавезни део за робне резерве.

Када је реч о најављеној масовној изградњи јефтених станова, Вуковић каже да су грађевинари спремни за учешће и у том пројекту.

Он, ипак, сматра да се јефтени станови не могу, на пример, у Београду квалитетно градити по нижој цени од 500-600 евра, што је извођачка цена која обухвата цену грађевинских материјала и извођење радова.

Уколико држава жели да реализује тај пројекат мораће да се одрекне свог дела колача, сматра Вуковић додавши да све може да буде и јефтиније, али би онда то било на уштрб квалитета.

Иначе, према подацима те синдикалне организације, сваке године је за око 5.000 грађевинара мање.

Око 65.000 радника је запослено у грађевинским предузећима која се баве високоградњом и нискоградњом, завршним радовима у грађевинарству, пројектантским кућама... , а у грађевинској индустрији око 25.000 радника који раде у производњи грађевинског материјала, цигларама, црепане, цементарама, кречанама, каменоломима и слично.

Синдикат процењује да на црно у грађевинарству ради још између 30.000 и 40.000 радника.

Удео грађевинарства у бруто домаћег производу Србије је свега између два или три одсто, а просечна плата грађевинских радника је у последњих 15 година за 15 до 20 одсто нижа од просечне зараде у Србији.

Такође, производња грађевинског материјала се сваке године смањује за између 30 и 40 одсто.